

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR BANKO LUMINOR BANK AS GINČO NAGRINĖJIMO**

2023-05-31 Nr. 429-327
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėja) prašymą išnagrinėti tarp jos ir banko *Luminor Bank AS*, veikiančio per Lietuvoje įsteigtą skyrių, (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2023 m. vasario 28 d., panaudojant pareiškėjos „Visa“ mokėjimo kortelės Nr. (*duomenys neskelbiami*) (toliau – Kortelė) duomenis kriptoturto keityklai „Kraken exchange“ (toliau – Gavėja) buvo atliktas 2 200 EUR mokėjimas (toliau – Ginčijamas mokėjimas).

Pastebėjusi, kad jos banko sąskaitoje, su kuria susieta Kortelė, (toliau – Sąskaita) 2023 m. vasario 28 d. buvo rezervuota Ginčijamo mokėjimo suma, pareiškėja tą pačią dieną, t. y. 2023 m. vasario 28 d., informavo banką, kad Ginčijamas mokėjimas buvo atliktas sukčiavimo būdu, ir paprašė sustabdyti šio mokėjimo vykdymą. Pareiškėja paaiškino bankui, kad siekė per prekybos internetu platformą „Vinted“ (toliau – *Vinted* platforma) parduoti daiktą, pirkėju prisistatęs asmuo (toliau – Tariamasis pirkėjas) daikto kainą nurodė jai neva sumokėjęs per kurjerį, pareiškėjai buvo atsiųsta nuoroda, kurią atsidariusi pareiškėja suvedė Kortelės duomenis, kad per kurjerį į savo banko sąskaitą gautų iš Tario pirkėjo lėšas už parduotą daiktą.

2023 m. kovo 5 d., gavus iš Gavėjos galutinį patvirtinimą apie atsiskaitymą, Ginčijamo mokėjimo suma buvo nurašyta iš pareiškėjos Sąskaitos.

Pareiškėja prašė banko grąžinti jai Ginčijamo mokėjimo sumą, tačiau bankas atsisakė tenkinti šį pareiškėjos prašymą.

Nesutikdama su banko sprendimu, pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo. Pareiškėja reikalavo, kad bankas grąžintų jai Ginčijamo mokėjimo sumą.

Atsiliepime bankas nurodė, kad nesutinka su pareiškėjos reikalavimu, laiko jį nepagrįstu ir dėl to prašo jį atmesti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiško ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Ginčas kilo dėl banko atsisakymo grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą (iš viso 2 200 EUR) pagrįstumo.

Ginčo šalis sieja mokėjimo paslaugų teikimo santykius. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Remiantis bylos duomenimis, reikalavimą bankui grąžinti jai Ginčijamo mokėjimo sumą pareiškėja iš esmės argumentavo tuo, kad šis mokėjimas buvo atliktas sukčiavimo būdu, t. y.

trečiajam asmeniui apgaulės būdu išviliojus iš pareiškėjos Kortelės duomenis ir neteisėtai juos panaudojus Ginčijamam mokėjimui atlikti, nors pareiškėja šiuos duomenis atskleidė visai kitu tikslu – norėdama gauti iš trečiojo asmens lėšas į savo Sąskaitą, o ne jas pervesti. Pareiškėja pateikė Lietuvos bankui policijos įstaigos nutarimo, kuriuo ji pripažinta nukentėjusia nuo sukčiavimo ir patyrusia dėl to turtinę žalą, kopiją.

Bankas, nors ir pateikė įrodymus, patvirtinančius, kad Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas ir autorizuotas šalių iš anksto sutartais būdais, neprieštaravo pareiškėjos pirmiau nurodytoms aplinkybėms, nepateikė šias aplinkybes galinčių paneigti įrodymų ir iš esmės neteigė, kad Ginčijamas mokėjimas buvo atliktas esant pareiškėjos valiai ir sutikimui, kaip tai suprantama Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalies kontekste. Pažymėtina ir tai, kad bankas neteigė ir nepateikė jokių įrodymų, galinčių patvirtinti, kad atlikdama tvirtinimo veiksmus, kurie šalių sutartiniuose santykiuose įprastai laikytini mokėjimo operacijos autorizavimu, pareiškėja galėjo matyti Ginčijamo mokėjimo duomenis ir (ar) kitaip suprasti, kad tokiais veiksmais tvirtina būtent Ginčijamą mokėjimą.

Priešingai, argumentuodamas atsisakymą tenkinti pareiškėjos reikalavimą, bankas nurodė manantis, kad Ginčijamas mokėjimas buvo atliktas dėl visumos aplinkybių, nulemtų pareiškėjos didelio neatsargumo, kuris pasireiškė Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje ir šalių sudarytoje mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje (toliau – Sutartis) pareiškėjai, kaip mokėtojai, nustatytų pareigų nevykdymu, ir būtent dėl to bankas neturėtų būti laikytinas atsakingu už šio mokėjimo pasekmes. Banko teiginiai, Lietuvos banko nuomone, leidžia daryti išvadą, kad bankas rėmėsi Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta aplinkybe, t. y. mokėtojo dideliu neatsargumu, kuriam esant mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atleidžiamas nuo pareigos grąžinti mokėtojui neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą, o dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos atsiradę nuostoliai tenka mokėtojui.

Apie tai, kad mokėjimo operacijų autorizavimo klausimai negali būti vertinami izoliuotai (pvz., vien tik remiantis mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjų vidaus sistemose užfiksuotais įvykiais ir (ar) formaliais sutikimo vykdyti mokėjimo operacijas davimo kriterijais), ypač tada, kai turima duomenų, kad prieš mokėtoją galėjo būti įvykdyta sukčiavimo ataka ir mokėtojo valios atlikti ginčijamą mokėjimo operaciją galėjo nebūti, Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje¹.

Įvertinęs byloje turimus duomenis ir ginčo šalių pateiktus paaiškinimus ir argumentus, kuriais jos remiasi kaip savo reikalavimų ir (ar) atskirtimų pagrindu, Lietuvos bankas daro išvadą, kad nagrinėjamu atveju tarp šalių nėra ginčo dėl to, kad Ginčijamas mokėjimas, nepaisant to, kad jis formaliai buvo inicijuotas ir patvirtintas šalių iš anksto sutartomis sąlygomis, nelaikytinas pareiškėjos autorizuotu, t. y. atliktu esant pareiškėjos valiai ir sutikimui, kaip jis suprantamas Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje. Atsižvelgiant į tai, su Ginčijamo mokėjimo autorizavimo vertinimu susijusios aplinkybės šiame sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos, laikant Ginčijamą mokėjimą neautorizuotu pačios pareiškėjos.

Iš byloje turimų duomenų matyti, kad bankas taikė saugesnio autentiškumo patvirtinimo procedūrą, todėl saugesnio autentiškumo patvirtinimo nereikalavimas, kaip pagrindas taikyti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui atsakomybę už nuostolius, atsiradusius dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo, šiame sprendime taip pat atskirai nebus plačiau analizuojamas.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir pasisakyti dėl pareiškėjos reikalavimo bankui pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar, atsisakydamas grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, bankas pagrįstai rėmėsi Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalimi.

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesažiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų².

Duomenų, kad pareiškėja galėjo veikti nesažiningai arba tyčia, nėra, todėl galimas mokėtojo sukčiavimas, kaip pagrindas atleisti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėją nuo pareigos atlyginti mokėtojui nuostolius dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo, šiame sprendime atskirai nebus plačiau analizuojamas.

¹ Pavyzdžiui, ginčo bylos Nr. [2022-00586](#) ir [2022-02496](#).

² Mokėjimų įstatymo 34 straipsnis nustato mokėtojui, kuriam išduota mokėjimo priemonė, šias pareigas: 1) naudotis mokėjimo priemone pagal jos išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas; 2) sužinojus apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę arba neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą jos naudojimą, nedelsiant apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba jo nurodytam subjektui; 3) gavus mokėjimo priemonę, imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys.

Sprendžiant, ar banko atsisakymas grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą laikytinas pagrįstu, būtina įvertinti, ar pareiškėjos elgesys, atskleidžiant tretiesiems asmenims Kortelės duomenis ir (ar) atliekant kitus su tuo susijusius veiksmus, vertintinas kaip didelis neatsargumas, dėl kurio su Ginčijamo mokėjimo atlikimu susiję pareiškėjos nuostoliai, kaip nustatyta Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje, tektų jai pačiai.

Dėl mokėtojo neatsargumo laipsnio vertinimo, pagrindinių jo kriterijų ir glaudaus ryšio su ginčo byloje nustatytų individualių specifinių aplinkybių visuma Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje³, todėl šiame sprendime bus pasisakoma tik šiai konkrečiai ginčo bylai aktualiais aspektais.

Kaip nurodyta pirmiau, neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo atveju didelis neatsargumas yra sietinas su vienos ar kelių Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje mokėtojui (nagrinėjamu atveju – pareiškėjai) nustatytų pareigų nevykdymu. Panašios pareiškėjo pareigos nustatytos ir Banko mokėjimo paslaugų teikimo sąlygų (toliau – Sąlygos), kurios laikomos neatskiriama Sutarties dalimi, 7.2 papunktyje.

Remiantis pirmiau nurodytomis Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio ir Sąlygų nuostatomis, darytina išvada, kad Kortelės naudojimas pagal tikslinę jos paskirtį bei Kortelės ir kitų personalizuotų duomenų saugumo užtikrinimas yra vienos iš pagrindinių pareiškėjos, kaip Kortelės turėtojos, pareigų. Būtent šių pareigų vykdymas ir (ar) nevykdymas turi esminės reikšmės sprendžiant tarp šalių kilusį ginčą. Manytina, kad pareiškėjos elgesys galėtų būti laikomas itin neatsargiu, jei būtų nustatyta, kad pareiškėja nesiėmė adekvačių veiksmų ir (arba) nesusilaikė nuo tam tikrų veiksmų, kad užtikrintų pirmiau nurodytų pareigų tinkamą vykdymą.

Sąlygų 3.1 papunkčio 26 dalyje yra aiškiai nurodyta, kad banko išduota Kortelė yra naudojama atsiskaityti už prekes ir paslaugas negrynaisiais pinigais prekybos ir paslaugų įmonėse jų darbo metu, išsiimti bei įnešti grynuosius pinigus jų išdavimo ir priėmimo vietose ir automatuose jų darbo metu. Tai, kad Kortelė yra skirta atsiskaityti su trečiaisiais asmenimis, o ne gauti iš trečiųjų asmenų lėšas, nurodyta ir kitose šių Sąlygų nuostatose (pvz., 6.3.1, 7.2.7, 7.2.8, 7.2.24 papunkčiai ir kt.). Duomenų, kad pareiškėja būtų buvusi nesupažindinta su Sąlygomis ar kad būtų jų nesupratusi, byloje nėra.

Pareiškėja aiškiai ir nedviprasmiškai pripažino, kad, atskleisdama Kortelės duomenis, neturėjo tikslo naudoti Kortelės pagal Sąlygose nustatytą jos tikslinę paskirtį, t. y. ji siekė gauti į savo Sąskaitą lėšas, o ne atlikti iš šios Sąskaitos mokėjimą. Taigi, atskleisdama Kortelės duomenis, o vėliau atlikdama tvirtinimo atpažinties priemonės „Smart-ID“ (toliau – Smart-ID) PIN1 kodu veiksmus, pareiškėja nesilaikė su banku sutartų Kortelės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų bei Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje jai, kaip mokėtojai, nustatytų pareigų.

Iš byloje turimų duomenų matyti, kad iki Ginčijamo mokėjimo įvykdymo pareiškėja jau mažiausiai keletą metų naudojos banko teikiamomis mokėjimo paslaugomis, tad pareiškėjos turima naudojimosi Kortele patirtis, Lietuvos banko vertinimu, turėjo būti pakankama, kad ji būtų galėjusi suprasti, kad Kortelės naudojimas, Kortelės duomenų perdavimas tretiesiems asmenims ir (arba) kitoks jų atskleidimas yra įprastai sietinas su lėšų iš pareiškėjos Sąskaitos pervedimu, todėl Kortelės naudojimas ir (ar) jos duomenų atskleidimas tretiesiems asmenims, prieš tai neįsitikinus šių asmenų patikimumu, gali lemti ne tik Kortelės ir (ar) kitų duomenų praradimą ir (ar) neteisėtą jų panaudojimą, bet ir neautorizuotų mokėjimo operacijų įvykdymą.

Į daiktų pardavėjus nukreipta sukčiavimo ataka, kuri pasireiškia tuo, kad pirkėjais apsimetę sukčiai išvilioja iš savo daiktus parduodančių asmenų mokėjimo kortelių ir (ar) kitus personalizuotus saugumo duomenis, turėdami tikslą pasisavinti lėšas, nėra nauja. Apie tokias sukčiavimo atakas jau keletą metų nuolat skelbiama žiniasklaidoje⁴. Be to, apie tokio pobūdžio sukčiavimo rizikas, sukčių veikimo schemas ir principus savo klientus, įskaitant pareiškėją, yra įspėjusi tiek pati *Vinted* platforma⁵, per kurią pareiškėja norėjo parduoti jai priklausantį daiktą, tiek ir pats bankas.

Bankas pateikė įrodymus, kad 2022 m. birželio 14 d. ir 2023 m. vasario 15 d. buvo išsiuntęs pareiškėjai asmeniškai įspėjimus apie galimas sukčiavimo rizikas. Atkreiptinas dėmesys, kad viename iš šių įspėjimų bankas buvo specifiškai įspėjęs pareiškėją būti budriai

³ Pavyzdžiui, ginčo bylos Nr. [2022-00586](#) ir [2022-02496](#).

⁴ Pavyzdžiui: <https://www.lrytas.lt/verslas/mano-pinigai/2022/12/23/news/pries-sventes-kauniete-vos-neprarado-pinigu-papasakojo-apie-gudria-apgaules-schema-25589009>; <https://www.15min.lt/verslas/naujiena/pranesimai/skelbju-lt-ispeja-i-pardavejus-nusitaike-virtualus-sukciai-demaskuoti-pades-3-konkretus-signalai-231-1444356>; <https://www.delfi.lt/news/daily/crime/policija-ragina-buti-atsargiems-per-menesi-pradeta-apie-60-ikiteisminių-tyrimu-del-sukciavimo.d?id=90307915>.

⁵ Pavyzdžiui: <https://www.vinted.lt/help/628-atpazink-apgaulingas-zinutes-skirtas-ismuoti-duomenis>; <https://www.vinted.lt/help/1053>.

bendraujant su nepažįstamais žmonėmis per Viber, WhatsApp ar kitas išmaniausias programėles, net jei ji sieks įvykdyti savo asmeninio daikto pardavimą ar pirkimą, nes sukčiai gali pasidalinti itin patikimai atrodančiomis žinomų paslaugų tiekėjų (kurjerių įmonės, drabužių pardavimo, apgyvendinimo paslaugų platformų ar kt.) nuorodomis, kuriose bus prašoma pateikti asmeninius duomenis, kaip mokėjimo kortelės numerį ar kt.

Atkreiptinas dėmesys ir į tai, kad *Vinted* platforma savo interneto svetainėje⁶ yra aiškiai nurodžiusi, kad daiktų pardavėjas gauna mokėjimą iš daikto pirkėjo į savo *Vinted* platformoje atidarytą piniginę per 2 darbo dienas po užsakymo įvykdymo ir pardavėjui norint iš šios piniginės persivesti lėšas į savo banko sąskaitą, reikia prisijungti prie šio piniginės ir iš jos pačiam pervesti lėšas į savo banko sąskaitą. Kaip matyti, galimybės gauti atsikaitymą per trečiuosius asmenis (pvz., kurjerius) *Vinted* platforma nenumato. Taigi, Lietuvos banko nuomone, pareiškėjai turėjo kilti įtarimų, kodėl Tariamasis pirkėjas daikto kainą jai siekė sumokėti kitaip, negu nustatyta *Vinted* platformos sąlygose.

Byloje neturima duomenų, kad pareiškėja būtų ėmusiis kokių nors veiksmų patikrinti jai atsiųstos nuorodos, kurioje suvedė Kortelės ir (ar) kitus duomenis, saugumą ir tikrumą, Tاريو pirkėjo patikimumą, būtų kvestionavusi, kodėl Tariamasis pirkėjas atsiskaito už parduodamą daiktą kitokiu, negu *Vinted* platformoje nurodytas, būdu ir (ar) būtų kreipusis į *Vinted* platformą, kad išsiaiškintų per šią platformą parduodamų daiktų apmokėjimo sąlygas. Priešingai, byloje turimi duomenys leidžia daryti išvadą, kad pareiškėja, nedvejodama ir nepagrįstai pasitikėdama Tariamu pirkėju, paspaudė jai siųstą nuorodą ir joje atskleidė savo Kortelės duomenis.

Svarbu pažymėti ir tai, kad pareiškėja ne tik perdavė nepažįstamam asmeniui Kortelės ir (ar) kitus duomenis, bet ir atliko tvirtinimo Smart-ID PIN1 kodu veiksmus, kuriuos bankas laikė Ginčijamo mokėjimo autorizavimu saugesniu autentiškumo patvirtinimo būdu. Kadangi bankas nepateikė įrodymų, kad, atlikdama Smart-ID PIN1 kodu tvirtinimo veiksmus, pareiškėja matė (galėjo matyti) Ginčijamo mokėjimo duomenis, o Smart-ID PIN1 kodu finansinių paslaugų teikimo praktikoje gali būti tvirtinama tiek mokėtojo tapatybė, tiek ir tam tikro tipo mokėjimai, Lietuvos banko nuomone, pavienė aplinkybė, kad pareiškėja atliko Smart-ID PIN1 kodu veiksmus, kai neturima duomenų, kokią informaciją ir (ar) duomenis ji matė šio veiksmo atlikimo metu, pati savaime negalėtų būti laikoma pakankamu pagrindu pripažinti pareiškėjos elgesį itin neatsargiu. Tačiau byloje nustatytų aplinkybių ir pareiškėjos atliktų veiksmų visuma, ypač tai, kad ji perdavė Kortelės duomenis trečiajam asmeniui ir atliko tvirtinimo Smart-ID PIN1 kodu veiksmus nuo pat pradžių neturėdama tikslo naudoti Kortelės pagal jos tikslinę paskirtį, t. y. norėdama gauti į Sąskaitą lėšas, o ne atlikti iš šios Sąskaitos mokėjimą, leidžia daryti išvadą, kad nagrinėjamu atveju pareiškėja ne tik pažeidė šalių iš anksto sutartas Kortelės, Kortelės duomenų ir kitų personalizuotų saugumo duomenų (pvz., Smart-ID PIN kodas) naudojimo sąlygas, bet ir aptariamoje situacijoje elgėsi itin neatsargiai.

Įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes ir ginčo šalių pateiktus paaiškinimus bei įrodymus, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju yra pagrindo teigti, kad pareiškėja nesilaikė Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje ir Sąlygose nustatytų pareigų, susijusių su Kortelės, jos ir kitų personalizuotų duomenų naudojimu ir saugojimu, o jos elgesys, iš esmės besiskiriantis nuo atsargaus elgesio reikalavimų, gali būti laikytinas itin neatsargiu, galiausiai lėmusiu tai, kad pareiškėją apgavę tretieji asmenys sugebėjo jos vardu atlikti Ginčijamą mokėjimą.

Byloje turimi duomenys leidžia teigti, kad jei pareiškėja būtų buvusi pakankamai atidi ir kritiška jai teikiamos, anksčiau jau turėtos ir (ar) žinomos informacijos ir (ar) iš anksčiau turėtos panašios patirties bei savo atliekamų veiksmų atžvilgiu, ji būtų anksčiau pastebėjusi ir supratusi, kad nurodytoje situacijoje atlieka veiksmus, kurių ne tik nereikia atlikti, bet ir, laikantis Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje ir Sąlygose nustatytų pareigų, negalima atlikti, būtų laiku nutraukusi pirmiau nurodytus veiksmus ir dėl to Ginčijamas mokėjimas nebūtų buvęs įvykdytas.

Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, konstatuotina, kad yra pagrindas pareiškėjai taikyti Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalį, nustatančią, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jei jis juos patyrė dėl didelio neatsargumo.

Kitų aplinkybių, dėl kurių bankui galėtų kilti pareiga gražinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą kitais pagrindais, remiantis ginčo šalių pateiktais paaiškinimais ir įrodymais, nenustatyta.

⁶ https://www.vinted.lt/help/418/235-mokejimo-gavimas-pardavejams?access_channel=hc_topics

Įvertinus pirmiau išdėstytas ginčo byloje nustatytas aplinkybes ir padarytas išvadas, konstatuotina, kad nėra pagrindo laikyti pareiškėjos reikalavimo bankui gražinti jai Ginčijamo mokėjimo sumą pagrįstu ir jo tenkinti, todėl pareiškėjos reikalavimas yra atmestinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis